

Välkommen till festen

Läkarfamiljen är bjuden till nyårsfest, men i flickrummet ligger Isabell och simulerar sjuk – hon vill inte följa med och har helt andra planer för nyår. Hon ska ha fest med polarna i den fascionabla villan, föräldrarfritt!

Ella Lemhagen riggar upp ett kammerspel om tonårsängest, sexuell frustration och våld med samma gäng skådespelare, där många är amatörer, som hon omgav sig med i Drömprinsen. Men där den filmen hämtade sin härliga kraft ur ett friskt och okonventionellt berättande om något som kändes angeläget så är Välkommen till festen tyvärr spretig och med väl mycket schabloner samt rollfigurer man helt enkelt inte tror på.

Stackars Isabell förmanar försynt att ”ni får inte dricka sprit, inte röka och inte vara på övervåningen”. Som dramatisk motpol till machohäxan Vera som intrigerar och dirigerar från toaletten – tjejkulturens eviga sambandscentral – är det på tok för vagt. I avsaknad av dramatisk nerv tenderar filmen att bli en kakafoni av gräl, sabbad inredning och penalism.

Någon går omkring och reciterar kärlekdikter, andra hånglar, en spyr och gråter, resten röker och garvar. Visst känner ungar igen sig och visst finns en dialog som stundvis fångar vändan. Men regissören lyckas denna gång inte borra innanför de sminkade fasaderna och komma bakom maskerna in till osäkerheten och tjejnans bultande hjärtan, för det är tjejer det handlar om. Det räcker inte med närbilder på rinnande maskara. Det är som om filmkameran förtvivlat letar efter något som bränner till, ett ansikte som når bortom det förutsägbara på den där urartade tonårsfesten vi alla varit med om. Men dessvärre hittar den inget. Inget som berör. Ingen berättelse.

ANDREAS HOFFSTEN

Schönmejr, Jenny Lindroth, Olle Sarri mfl

Distribution: Svensk Filmindustri

Sverige 1997 Manus: Pernilla Glaser & Ella Lemhagen **Regi:** Ella Lemhagen Foto: Anders Bohman

85 min **Från** 15 år I rollerna: Anna-Thea